

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

Before ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ , ਜੇ.ਜੇ.

ਮੁਖਤਿਆਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀ, ਮਲੇਟ ਮੰਡੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1353.

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ (1961 ਦਾ XXIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 43—ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ (ਜਨਰਲ) ਰੂਲਜ਼, 1962—ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ—ਨਿਯਮ 26—ਹੱਥ ਦੇ ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਅਤੇ ਕੱਢਣ ਲਈ ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ। ਚੇਅਰਮੈਨ, ਸਟੇਟ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪੱਲੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ — ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ — ਡੈਲੀਗੇਟ ਕਾਨੂੰਨ — ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਡੈਲੀਗੇਟ ਦੀ ਡਿਊਟੀ।

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਜਨਰਲ) ਰੂਲਜ਼, 1962 ਦਾ ਨਿਯਮ 26, ਸਿਰਫ ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ। ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ, 1961 ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਉਪਜ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫਾਖੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੇਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਦੀ ਸਹੀ ਵਾਪਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਡੀਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਚਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਜਨਰਲ) ਰੂਲਜ਼, 1962 ਦੇ ਨਿਯਮ 25 ਅਤੇ 26 ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(6) ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜਨੀਤਿਕ, ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੱਸਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ

ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਪਾਬੰਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 43(1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸ਼ਕਤੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (x) ਲਈ ਕੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਉਸ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਤੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਰਦਾਨੇ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਅਤੇ ਭਰੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਉਪਜ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪੈਮਾਨੇ, ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨੇ (ਟਾਕਰੀ) ਨਾ ਹੋਣ, ਵਜ਼ਨ ਅਤੇ ਮਾਪ ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਨੈਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਨਿਯਮ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਜ ਨੂੰ ਤੇਲਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੇ ਇਸ ਦੇ ਗੁਣ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ, ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਚੇਅਰਮੈਨ, ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 9 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਤੇਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪੱਲੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਫੀਸ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਪੱਟੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਵਿੰਗ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਡੈਲੀਗੇਟਿੰਗ ਸਾਧਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ,

ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿੰਗਾਂ ਲਈ ਸਰਵਉੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਭਟਕਣਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੰਸਦੀ ਲੋਕਤੰਤਰ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਹੜੱਪਣ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਢੰਗ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, -ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਡਮਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਜਨਰਲ) ਰੂਲਜ਼, 1962 ਦੇ ਨਿਯਮ 26(1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਅਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਤੇਲਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। (ਟਾਕਰੀ)।

ਆਰ. ਸੱਚਰ, ਆਰ.ਐਨ. ਨਰੂਲਾ, ਅਤੇ ਮਹਿੰਦਰਜੀਤ ਸੇਠੀ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਆਰ.ਸੇਢੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਅਤੇ ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡੀ. ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (ਸਿਵਲ ਰਿਟਸ ਨੰ. 1353, 1406, 1501, 1615 ਅਤੇ 1826 ਆਫ਼ 1963) ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1353 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1, ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਖਤਿਆਰ ਚੰਦ, ਮਲੋਟ ਮੰਡੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਵਸਨੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ

-4-

ਤੇਲਾ (ਤੇਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਹੈ ਅਤੇ ਟੇਲਾ ਮਜ਼ਦੂਰ ਯੂਨੀਅਨ, ਮਲੋਟ ਮੰਡੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹੈ। (ਪਥੀਓਨਰ ਨੰ. 2)। ਉਹ ਪਿਛਲੇ 8 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਕਿੱਤੇ ਰਾਹੀਂ ਮੰਡੀ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨੇ ਨਾਲ ਤੇਲਣ ਲਈ, "ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਮੁਹਾਰਤ" ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੇਲਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। 1939 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1939 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) "ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਿੱਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ" ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਹਰ ਸਾਲ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੱਥ ਤੱਕੜੀ (ਟਾਕਰੀ) ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਤੇਲਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਾਰਕਿਟ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ 1939 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. ਐਲ.ਜੇ. ਅਤੇ 2 ਪੱਲੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ 84 ਆਨੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਆਊਟ-ਟਰਨ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 100. ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

1. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਰਗੇ ਤੇਲਣ ਵਾਲੇ ਲਈ 34 ਆਨੇ, ਅਤੇ
2. ਹਰੇਕ ਪਾਲੇਦਾਰ ਲਈ 24 ਆਨੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪਾਲੇਦਾਰ ਐਸਤਨ 700 ਤੋਂ 800 ਮਣ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਵਜ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। 11 ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ, ਹਰੇਕ ਪਾਲੇਦਾਰ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 7 ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ. ਤੇਲ ਅਤੇ ਪੱਲੇਦਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸੀਜ਼ਨ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 91 ਮਹੀਨੇ, ਹਾੜੀ ਦੇ 3 ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਸਾਉਣੀ ਦੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਤੋਂ 2 ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਹੁਣ 1961 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ ਬਣਾਇਆ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਨੇ 1939 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਤੇਲ-ਮੈਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੂਚਿਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਮੇਟੀ, ਸਟੇਟ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ, ਪੁਰਾਣੇ ਰੇਟਾਂ 'ਤੇ ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇਲਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੈਧ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 3) ਉਸਦੇ

ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 18 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਤੋਂ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਰੇਟਾਂ 'ਤੇ ਹੈਂਡ ਸਕੇਲ ਨਾਲ ਤੋਲਣ

-5-

ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਿਸ ਡੀਲਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੀ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, 1 ਜੁਆਬਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਇਸ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਮਾਰਕੀਟ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਨੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕੂਲਰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਹੱਥੀ ਪੈਮਾਨੇ (ਟਾਕਰੀ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ। ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ –

a) 6 ਨਵੇਂ ਪੈਸੇ ਇੱਕ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਲਈ,

(b) 19 ਪੈਲੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਨਈ ਪੈਸੇ।

ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੇ ਗਏ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਪੈਲੇਡਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਦਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਘਟਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। 2.50 ਨਵਾਂ ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਜਦਕਿ ਪਾਲੇਦਾਰ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਘਟਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 1.25 ਨਵਾਂ ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਘੱਟ ਦਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘੱਟ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ ਦੁਆਰਾ ਤੋਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਬੀਮ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਲਗਭਗ 400 ਮਣ ਤੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੱਕੜੀ 700 ਤੋਂ 800 ਮਣ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਤੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੱਥ-ਤਕਰੀ (ਟਾਕਰੀ) ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਨਾਲ 'ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾ' ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਰਾਲੀ ਅਤੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੀਆਂ ਮੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਅਤੇ 2 ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ

ਮੰਤਰੀ ਸ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਚੁਣੌਤੀ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ, ਹੱਥ-ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ

-6-

ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧਿਤ ਐਕਟ ਦੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ-ਪੈਰੀ ਨਾਲ ਤੋਲਣਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕੱਚਾ ਤਰੀਕਾ ਜੋ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਬਦਲੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥੀ ਤੱਕੜੀ ਨਾਲ ਤੋਲਣ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਹਾਰ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਅਸੁਵਿਧਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਤਪਾਦਕ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਨਪੜ੍ਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਉਤਪਾਦਕ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੋਲਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਧਾਰੀ ਵਿਧੀ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ। ਜਵਾਬ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਾਲੇਦਾਰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਦਿਨ 150-200 ਮਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਜ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਐਸਤ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 5 ਜਾਂ ਰੁ. ਪੀਕ ਸੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ 6 ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਦੁਆਰਾ ਢਿੱਲੇ ਸੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਮਾਤਰਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਕੇਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1939 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। 1961 ਦਾ ਐਕਟ 26 ਮਈ 1961 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 11 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਐਕਟ

ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਨਿਯਮ 26 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਸਬ-ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ ਜਾਂ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ 11 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ ਜਾਂ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਸਕੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਤੇਲ ਕਰਨ

-7-

ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ 'ਕਾਰਜਾਂ' ਲਈ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਬੀਮ ਜਾਂ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਵੇਂ ਰੇਟਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਡੀਲਰ ਵਿਰੁੱਧ ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਅਨੁਸਾਰ, 76 ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ, ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਤੇਲ ਲਈ ਹੈ ਰੱਬ-ਸੀਲਾਂ ਮੰਡੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਪਾਸ ਅਤੇ ਸੁੱਕੇ ਅਤੇ ਹਰੇ ਚਾਰੇ ਦੇ ਤੇਲਣ ਲਈ ਬੀਮ-ਪੈਮਾਨੇ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਪਜ ਦਾ ਪਰੀਖਣ ਵੀ ਬੀਮ-ਪੈਮਾਨੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਸਕੇਲ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ, ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਸੀ ਸਮਝੌਤੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਵਾਬ ਅਨੁਸਾਰ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ ਅਪਣਾਉਣ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੱਚਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਗੜਬੜੀ, ਅੰਤਰਾਲਿਆ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਘਟੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਸਿਰਫ ਹੱਥ-ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ

ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਸਬ-ਮਾਰਕੀਟ ਯਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਨਿਯਮ

-8-

ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਲਈ ਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ. ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਦੇਸ਼, ਤੇਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਚੰਦ ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ .

ਸੈਕਸ਼ਨ 43(1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (si) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ; ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (x) ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਉਸ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਤੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਰਦਾਨੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਭਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਤਪਾਦ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪੈਮਾਨਾ, ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨਾ (ਟਾਕਰੀ) ਨਾ ਹੋਣਾ, ਵਜ਼ਨ ਅਤੇ ਮਾਪ ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਨੈਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ-ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਕੀਮ

ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ- ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਹੈ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਸਥਿਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਐਕਟਿੰਗ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ

-9-

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਿਹਤਰ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਤਪਾਦ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਦੇ ਗੁਣਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਅਗਲਾ ਹਮਲਾ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਗਾੜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ-ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾਮਨਰਾਓ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਐਮ.ਪੀ. (1), ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ p 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 119 ਕਿ ਇਪਗਨਡ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਸਕੋਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਪੰਨਾ 119 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ: -

"ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਨਾਹੀ ਇਕ ਮਨਮਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ,"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ "ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ" ਵਾਕੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ; ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ। 'ਵਾਜਬ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਰਸ ਦੀ ਚੋਣ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਧਾਰਾ 19(1) (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (6) ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। 19, ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਗੁਣ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

-10-

ਅਬਦੁਲ ਹਕੀਮ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2), ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਅਣਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਖੇਪ ਮਿਆਰ ਜਾਂ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤਰੀਵ ਉਦੇਸ਼, ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕੀਦ, ਖੋਪਣ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ। ਇਸ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਚਿਰਿਤਮਨਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ-ਤਕਨੀ ਨਾਲ ਤੇਲਣ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਅਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(6) ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸਲ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਾਬੰਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਹਲਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਆਰਟੀਕਲ 19(6) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜਨੀਤਿਕ, ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੱਸਿਆ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ M.C.V.S.A. ਨਾਦਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ (3), 1963 ਦਾ ਮਦਰਾਸ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਕਰੈਪਸ ਮਾਰਕਿਟ ਐਕਟ, 20, ਨੂੰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਖੋਜ ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਸਤਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਉਪਜ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾਖੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਪਜ

-11-

ਦੀ ਸਹੀ ਵਾਪਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਸੌਦਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਹੱਕ 'ਤੇ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਚਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਬਾਜ਼ਾਰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੇਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਆਮ) ਨਿਯਮ, 1962 ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ, ਨਿਯਮ 26 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਰਫ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ (ਕੁੰਡਾਂ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਈਹਮੈਨ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਪੇਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸੱਚਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੱਥ-ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੰਬੀ ਸਿਖਲਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੀਮ-ਸਕੇਲਾਂ 'ਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਤੇਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੱਥ-ਪੈਮਾਨਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਕਿ ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲ ਤੋਂ ਬੀਮ-ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਇੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏਗਾ। ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ! ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ,

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਕੀ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਐਫਆਈ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਲਈ, ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇਗੀ, ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਹਰ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰਵਾਜਬ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਉਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਾਬੰਦੀ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿੰਗ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ

-12-

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੁਣੌਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਪੜਤਾਲ. ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਜ ਲਈ ਕੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਮਤੇ ਨਾਲ ਇਹ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੰਭੀਰਤਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਬੰਦੀ ਗੈਰਵਾਜਬ ਹੈ। ਹੈਂਡ-ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲੀ ਚੁਣੌਤੀ, ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਵਿੱਚ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ; ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਲਈ: -

(ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 44 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ)!

ਜੇਕਰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮੇਟੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਬੋਰਡ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ, ਬਦਲਣ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ

ਅਪਣਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3(14) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀਆਂ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਵੀ, ਜੇ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਸਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ 5 ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਆਦਿ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਵਜੋਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 44 ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਗਠਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

-13-

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਬਾਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੱਚਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ; ਅਸੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਬੰਧਤ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਮਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 22 ਜੁਲਾਈ, 1963, ਚੇਅਰਮੈਨ, ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ, ਪੰਜਾਬ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕੂਲਰ ਨੰਬਰ 60 ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਅਤੇ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ 3 ਅਗਸਤ, 1963 ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ

ਹਦਾਇਤ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਰਕੂਲਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਧ ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨੋਟੀਫਾਈ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਮਲੇਟ ਨੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 60 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਕਰਨਾਲ ਨੇ 22 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਰਈਆ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। 8 ਅਗਸਤ, 1963 ਅਤੇ ਤਰਨਤਾਰਨ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 19 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਪੱਟੀ, ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸਤੈਦੀ ਨਾਲ 27 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਉਕਤ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਅਪਣਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਕਤ ਉਪ-

-14-

ਨਿਯਮਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਪੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਭਾਗ III, ਮਿਤੀ 30 ਅਗਸਤ, 1963 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ 9 ਅਗਸਤ, 1963 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 44 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 44(3) (ਏ) ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। (c), (d) ਅਤੇ (e) ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੌਂਪੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵੈਧ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ, ਬਦਲਣਾ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਪਣਾਉਣਾ, ਚੇਅਰਮੈਨ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ, ਅਲ-ਮਾਰਕਿਟਮਗ ਕੰਟਰੇਸ਼ਨ, ਰੀਸੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ

ਜਾਰੀ ਕਰਨੀ ਪਈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

ਜੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 9 ਅਗਸਤ, 1963 ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ 30 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਮਾਈਓਟ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾਲ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਕਰੀਬ 13 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਈਆ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 8 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ 13 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਕੱਲੀ ਪੱਟੀ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ 27 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ 9

-15-

ਅਗਸਤ, 1963 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਤਰਨਤਾਰਨ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਵੀ ਸਿਰਫ 19 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ 7 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਕੱਲੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਪੱਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 3 ਅਗਸਤ, 1963 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਜਾਂ ਅਪਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 9 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, 1963, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 44 (3) (ਬੀ) ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ।

ਇੱਥੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ

ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਵਿੰਗ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਡੈਲੀਗੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕਮਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿੰਗਾਂ ਲਈ ਸਰਵਉੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸੰਸਦੀ ਲੋਕਤੰਤਰ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਭਟਕਣਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੜੱਪਣ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਢੰਗ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੌਂਪੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਵਿਚਕਾਰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ।

-16-

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸਹੂਲਤ ਜਾਂ ਸੁਵਿਧਾ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਸੁਵਿਧਾ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 'ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਪਹੁੰਚ ਟੀਬੀ ਫੰਕਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਰੁਖ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਸਰਵਉੱਚਤਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਨੈਕਰਸ਼ਾਹੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੇ ਜੜ੍ਹ ਫੜਨ ਨਾਲ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੇ ਧੱਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲ ਜਾਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਤੇ ਨੈਕਰਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬਤਾ ਦੇ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਖਤਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਅਜਿਹੀਆਂ

ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਰੇ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ-ਸਾਡੇ ਬਾਲ ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਦੀ ਸ਼ੀਟ-ਐਂਕਰ; ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਫਰਜ਼ ਜੋ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇਗਾ, ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਨਮ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਵਿਰਾਸਤ; ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਵਧੇਰੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਫਰਜ਼ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਰਜ਼ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਸਦੀਵੀ ਚੌਕਸੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਵੱਲ ਵਧਣ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਚਣਾ ਹੈ। ਸਦੀਵੀ ਚੌਕਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧੀਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਜ਼ਾਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ, ਜੋ ਉੱਚ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਾਖੀ ਵੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ

-17-

ਤ੍ਰਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਪੱਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਦੂਜੇ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੱਟੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Attul Pali

Translator

